

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

20 februarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Vladimir Timofti,

Judecători – Victor Boico, Nadejda Toma,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 octombrie 2018, declarat de către avocatul Luca Ion în numele inculpatei

Aprodu Alina XXX, născută la
XXX, originară și domiciliată în
XXX.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 01.11.2017 – 06.09.2018;

2. Instanța de apel: 13.09.2018 – 03.10.2018;

3. Instanța de recurs: 05.12.2018 – 20.02.2019.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 06 septembrie 2018, Aprodu Alina a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art.186 alin.(2) lit.b), d) Cod penal la 1 an închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar pentru femeii de tip semiînchis.

În temeiul art.90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe o perioadă de probațiune de 1 an.

Acțiunea civilă a fost admisă, dispunându-se încasarea din contul inculpatei Aprodu Alina în beneficiul părții vătămate Istratii Nicolae a prejudiciului material în mărime de 1000 lei.

Prin aceeași sentință, procesul penal intentat împotriva inculpatei Cociorva Ludmila, în privința căreia hotărârea instanței nu se contestă, a fost încetat în legătură cu împăcarea părților.

2. Prima instanță a constatat că Aprodu Alina, la data de 22 martie 2016, în intervalul de timp 09:00-16:00, împreună cu inculpata Cociorva Ludmila, cu scopul sustragerii bunurilor altei persoane, în timp ce se aflau în oșpeție la domiciliul lui Istratii Nicolae din XXX, au sustras pe ascuns din masa pentru calculator suma de 1700 lei, cauzându-i părții vătămate un prejudiciu material considerabil.

3. La data de 08 septembrie 2018, împotriva sentinței a declarat apel procurorul, solicitând casarea acesteia în partea stabilirii pedepsei penale, rejudecarea cauzei în această parte și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpata, recunoscută vinovată de comiterea infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit.b), d) Cod penal, să fie condamnată la 6 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar pentru femeii, invocând că instanța nu a dat deplină eficiență prevederilor art.75 și 61 Cod penal, aplicându-i o pedeapsă prea blândă; - instanța eronat a dispus suspendarea condiționată

a executării pedepsei; - nu a ținut cont de faptul că judecarea cauzei penale a avut loc în lipsa inculpatei, fiind anunțată în căutare din motiv că nu a putut fi stabilit locul aflării acesteia, fapt ce face imposibilă exercitarea controlului asupra comportamentului ei; - anterior inculpata a săvârșit o infracțiune similară, fiind eliberată de răspundere penală, dar nu și-a făcut concluziile necesare.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 octombrie 2018, apelul declarat de către procuror a fost admis, casată sentința parțial, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpata, recunoscută vinovată de comiterea infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit.b), d) Cod penal a fost condamnată la 3 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar pentru femei de tip semiînchis.

În motivarea soluției, instanța de apel a reținut că sentința a fost contestată doar în partea stabilirii pedepsei.

În acest sens, examinând argumentele apelului prin prisma materialelor cauzei, instanța de apel a conchis că apelul este întemeiat, or, la stabilirea pedepsei în privința inculpatei, prima instanță nu a dat deplină eficiență prevederilor art.6, 7, 61, 75 Cod penal și nu a ținut cont că circumstanțele cauzei penale nu permit aplicarea față de inculpată a unei pedepse penale cu suspendarea condiționată a executării ei.

Astfel, având în vedere normele pre-citate, ținând cont de circumstanțele cauzei, de gravitatea infracțiunii săvârșite, care face parte din categoria celor mai puțin grave, de persoana inculpatei, care la data săvârșirii infracțiunii avea vârsta de 17 ani, infracțiunea fiind săvârșită în timpul minoratului, că vina de comiterea infracțiunii nu și-a recunoscut-o, că anterior nu a fost judecată, nu are persoane la întreținere, că nu au fost reținute circumstanțe atenuante sau agravante, că deși a fost citată legal nu s-a prezentat în fața instanței de judecată, la data de 27 februarie 2018, fiind anunțată în căutare, precum și de scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, instanța de apel a conchis că acesteia urmează ai stabili o pedeapsă de 3 luni închisoare, cu executarea reală a ei.

În context, instanța de apel a precizat că pedeapsa sub formă de 1 an închisoare, stabilită de către prima instanță, în condițiile în care circumstanțe agravante nu au fost reținute, este o pedeapsă prea aspră și inechitabilă.

De asemenea, instanța a sesizat că deși acuzatorul a invocat că inculpata anterior a săvârșit o infracțiune similară, prin ordonanța procurorului din 18.06.2015, urmărirea penală a fost încetată în legătură cu împăcarea părților.

La stabilirea termenului pedepsei penale instanța a ținut cont inclusiv de prevederile art.70 alin.(3) Cod penal, potrivit cărora, la stabilirea pedepsei închisorii pentru persoana care, la data săvârșirii infracțiunii, nu a atins vârsta de 18 ani, termenul închisorii se stabilește din maximul pedepsei, prevăzute de legea penală pentru infracțiunea săvârșită, reduse la jumătate.

A mai precizat instanța că, în speță, nu sunt aplicabilă prevederile art.90 Cod penal, or, în cazul în care persoana inculpată nu se prezintă în ședință la citarea instanței și este anunțată în căutare, locul ei nefiind stabilit, aplicarea instituției suspendării condiționate a executării pedepsei, nu este posibilă, deoarece în astfel de condiții nu este posibilă efectuarea controlului asupra comportării celei condamnate cu suspendare condiționată.

5. La data de 22 noiembrie 2018, avocatul Luca Ion în numele inculpatei a declarat recurs ordinar împotriva deciziei instanței de apel, care invocând temeiul

prevăzut de art.427 alin.(1) pct.10) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia și menținerea sentinței, pe motiv că instanța nu a dat deplină eficiență prevederilor art.7, 61, 75 și 90 Cod penal și eronat a dispus executarea reală a pedepsei penale; - instanța a raportat greșit criteriile de individualizare a pedepsei la circumstanțele faptice; - nu a ținut cont de faptul că infracțiunea incriminată inculpatei face parte din categoria infracțiunilor mai puțin grave, că anterior aceasta nu a fost judecată, precum și că a reparat prejudiciul cauzat părții vătămate.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, ținând cont de opinia procurorului expusă în referință, prin care se solicită declararea inadmisibilității recursului ordinar, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de fond ori de apel.

Recurentul în recurs a invocat drept temei de casare a deciziei instanței de apel art.427 alin.(1) pct.10) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța a aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale

Analizând acest temei în raport cu motivele invocate în recursul declarat, Colegiul penal constată că acesta nu și-a găsit confirmare.

Colegiul reține că autorul recursului este de acord cu starea de fapt stabilită de către instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatei, și critică hotărârea instanței de apel numai referitor la pedeapsa aplicată.

Instanța de recurs consideră că motivele invocate de către recurent la acest capitol sunt lipsite de temei legal.

Astfel, Colegiul penal relevă că, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Totodată, conform art.75 alin.(1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa are drept scop și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane. Ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului. Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizată în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Subsecvent, instanța de recurs reține că, instanța de apel a dat deplină eficiență prevederilor art.61 și 75 Cod penal, ținând cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, care face parte din categoria celor mai puțin grave, de persoana inculpatei, că la data săvârșirii infracțiunii avea vârsta de 17 ani, infracțiunea fiind săvârșită în timpul

minoratului, că circumstanțe atenuante sau agravante nu au fost reținute, că deși a fost citată legal nu s-a prezentat în fața instanței de judecată, fiind anunțată în căutare, precum și de scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării ei, și corect a conchis că corijarea acesteia poate avea loc doar prin stabilirea unei pedepse privative de libertate, iar aplicarea art.90 Cod penal, nu va duce la atingerea scopului susmenționat.

Prin urmare, argumentele recurentului, precum că la stabilirea pedepsei, instanța de apel nu a ținut cont de faptul că infracțiunea incriminată inculpatei face parte din categoria infracțiunilor mai puțin grave, că anterior aceasta nu a fost judecată, precum și că a reparat prejudiciul cauzat părții vătămate, eronat excluzând prevederile art.90 Cod penal, contravin textului deciziei instanței de apel, aceste aspecte fiind luate în considerare de către instanța de apel la pronunțarea hotărârii.

Colegiul penal relevă că legiuitorul acordă dreptul instanței, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, de a decide de la caz la caz, posibilitatea aplicării pedepsei vinovatului cu suspendarea condiționată a executării ei și nicidecum nu o obligă în acest sens.

În speță, rezultă că instanța de apel, reieșind din circumstanțele menționate, a considerat rațional ca inculpata să execute real pedeapsa stabilită, motivându-și soluția adoptată, indicând din care motive a ajuns la concluzia potrivit căreia, corijarea și reeducarea acesteia este posibilă doar cu aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare, cu executare reală. Astfel că, instanța de apel și-a motivat soluția referitor la iraționalitatea numirii pedepsei inculpatei cu suspendare condiționată a executării ei pe o perioadă de probațiune.

Având în vedere cele constatate supra, Colegiul penal conchide că argumentele recurentului întru casarea hotărârii judecătorești nu sunt plauzibile și contravin materialelor cauzei și normelor legale pertinente.

Complementar, Colegiul remarcă că decizia instanței de apel cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea apelului în latura stabilirii pedepsei, precum și motivele adoptării soluției, încadrându-se astfel în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Prin urmare, argumentele recurentului sunt neîntemeiate, decizia instanței de apel fiind bine argumentată, motivată și în concordanță cu prevederile art.394 Cod de procedură penală.

Respectiv, analizând materialele cauzei și hotărârea instanței de apel atacată, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept gravă ce ar afecta legalitatea hotărârii judecătorești contestate.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În baza celor expuse, Colegiul penal conchide că temeiul invocat de către avocatul Luca Ion în numele inculpatei nu este aplicabil din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar da temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii contestate și, potrivit legii, se dispune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Luca Ion în numele inculpatei Aprodu Alina, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 octombrie 2018, în cauza penală în privința inculpatei Aprodu Alina, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 21 martie 2019.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Victor Boico

Nadejda Toma